

Usvigelig puls

Af Kjeld Frandsen, Lørdag den 9. oktober 2010, 16:15

Thomas Blachman fastslog i rigt mål, at han er jazztrommeslager par excellence.

Nu er der jo sagt og skrevet meget om Thomas Blachman, der som bekendt kan kunsten at vinkle og iscenesætte sig selv. Og midt i al denne sære hurlumhej er det godt at blive mindet om, at manden fortsat har greb om sit gamle fag, jazztrommespillet. Ja - mig bekendt har han aldrig været bedre, og på scenen i Copenhagen Jazz House var han - bortset fra nogle få verbale introduktioner - musiker, komponist og kapelmester - i renkultur.

Hans gruppe, The Pulse, spillede da også jazz i renkultur, mere specifikt med rødder i den hardbop, som for 50 år siden blev dyrket af kunstnere omkring pladeselskabet Blue Note, og måske ikke mindst i den spændingsladede musik, som trompetisten Miles Davis og hans kvintet - inklusive den fantastiske trommeslager Tony Williams - skabte midt i 1960erne.

Og var aftenens musik så tilbageskuende eller støvet?

Nej - tværtimod. Thomas Blachmans kompositioner havde komplekse strukturer, men også et karakteristisk melankolsk tonesprog, der gav musikken sin helt egen identitet. Bassisten Daniel Franck lagde et dejligt mørkt fundament, pianisten Heine Hansen bevægede sig i de lyriske sfærer, og så var der stærke udsagn fra flygelhornisten Mads La Cour og tenorsaxofonisten Jakob Dinesen.

Men det var Thomas Blachman, som ledede slagets gang, og som med eminent håndlag - usvigelig puls - plus skarpe hvirvler og bækkensmæk - fik sendt musikken ud i universet.